

Jiřímu Pecharovi k devadesátinám

Představit rozsáhlé dílo Jiřího Pechara, třebaš jen v nejhrubších obrysech, by vyžadovalo editorial mnohonásobně větší, než je tento. Ostatně představovat toto dílo snad ani není potřeba; zmiňme jen základní oblasti, v nichž činnost Jiřího Pechara zanechala v posledních desetiletích nesmazatelnou stopu. V první řadě je to samozřejmě rozsáhlá práce překladatelská, zahrnující desítky titulů včetně textů tak náročných, jako jsou romány É. Zoly (*Hřích abbého Moureta*, *Štěstí Rougonů* či *Pod pokličkou*), J.-K. Huysmanse (*Naruby*), N. Sarrautové (*Dětství*) či R. Pingeta (*Synátor*) — sem patří pochopitelně i Pecharovo mistrovské dílo, překlad velké části Proustova *Hledání ztraceného času*. Kromě toho se Jiří Pechar systematicky věnoval i překládání děl nebeletristických — od C. Lévi-Strausse (*Smutné tropy*, *Myšlení přírodních národů*) přes Ch. Metze (*Imaginární signifikant*), J.-F. Lyotarda (*O postmodernismu*) až po S. Freuda (*Přednášky k úvodu do psychoanalýzy*, *Já a Ono* a další). Lze jen těžko měřit, o co všechno by česká kultura bez tohoto překladatelského díla (zde uvedený výčet je zcela namátkový) byla ochuzená.

Nepominutelná je ovšem také Pecharova práce autorská, která se opět týká oblastí mimořádně různorodých (následovat budou opět jen námtkou vybrané tituly). Jiří Pechar je autorem knih, jejichž tématem je teorie psychoanalýzy (*Prostor imaginace*, *Freud a Lacan*), literární teorie (*Dvacáté století v zrcadle literatury*, *Interpretace a analýza literárního díla*), filosofie devatenáctého i dvacátého století (*Otázky Nietzscheho myšlení*, *Problémy fenomenologie — od Husserla k Derridovi*) nebo teorie překladu (*Otázky literárního překladu*). To je ovšem pouze Jiří Pechar jakožto teoretik. Kromě toho se sám několikrát vypravil do oblasti literární tvorby (*Upilované mříže*, *Slovo o samotě*) a memoárové literatury (*Život na hraně*).

7. května 2019 oslaví Jiří Pechar devadesáté narozeniny. Protože oslavenec, nako-lik ho znám, nemá příliš v lásce nějaká exaltovaná osobní svědectví, zdržím se zde řečí o tom, za co všechno mu vděčím já osobně jako pedagogovi i jako člověku (a on i já dobře víme, že toho není málo). Přítomný svazek je vyjádřením *vděku kolektivního* — soubor textů jeho kolegů, přátel a žáků, kteří mu touto formou chtějí popřát vše nejlepší. Jedná se, jak patrně, o příspěvky dotýkající se nejrůznějších témat, od české literatury přes francouzskou literaturu starší i moderní až po fenomenologii, marxistickou filosofii, německý idealismus či po otázky překladu. A potěšující jistě je, že tento kolektivní vděk přesahuje tuzemský kontext a že kromě textů české

provenience zde čtenář najde i několik textů francouzských. Rozmanitost těchto příspěvků je snad alespoň částečně práva šíři a záběru díla jejich adresáta.

Závěrem je mou milou povinností poděkovat těm, kdo mi při přípravě této publikace byli nápomocni: Evě Voldřichové-Beránkové, Janu Bierhanzlovi a Vojtěchu Šaršemu.

Josef Fulka
editor čísla 59